

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ βροχή. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ πρωτοβρόχια ἐξ ὀνομαστ. πρωτοβρόχι. Ὁ τύπ. ἀνιμόβριχου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεμόβρεχο κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω.

Ἀνεμοβροχή, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἀπάνω 'ς τ' ἀνεμόβροχο ἦλθε καὶ τὸ χαλάζι Λακων. Ἐκόδευγε νὰ μὲ πνίξη τ' ἀνεμόβροχο 'κεῖνο τὴ βροχίτς Ἀπύρανθ. Πῶς τὰ σκαπέτισες κ' ἦρθες μὲ τ' ἀνεμόβροχο τοῦτο; αὐτόθ. Σήμερο εἶχαμενε ἀνεμοβρόχι Φιλότ. Τὸ μέρος τοῦ στάβλου νί'ται... προφυλαγμένο ἀπὸ τὸ βροχὰ καὶ τὰ κρύα ἀνεμοβρόχια (Ὁ ἀλογογιατρ. ἔνθ' ἀν.) Ἐξω δυνάμωσε ἡ βροχὴ ξαφνικὰ καὶ τ' ἀνεμοβρόχι ἔδειρε τὸ τζάμι μὲ μὰ χτυπὰ ἀπὸ χαλάζι (Ἐβδομαδ. τύπ. ἔνθ' ἀν.) Πῆι τοῦ μ'λάρ' κὶ ἀγκώνισσι ἀπ'κάτ' 'ς τὸν ἔλατον γὰ νὰ μὴν τοῦ παίρν' τ' ἀνιμόβριχου Αἰτωλ. || Παροιμ. φρ. Γὰ τ' ἀνεμόβροχο ἔχω τὴν κατσούλα μου (ἐπὶ τοῦ προνοοῦντος καὶ προφυλασσομένου ἀπὸ ἐνδεχόμενον κίνδυνον. κατσούλα = κάλυμμα τῆς κεφαλῆς) Ἰόνιοι Νῆσ.: Παροιμ. Ἡ ἀλεποῦ 'ς τ' ἀνεμοβρόχι χαίρεται (ἰδ. ἀνεμοβροχή) Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Μὴ νύχτα ποῦ τὰ τύφλωσεν ἡ πείνα κ' ἡ ὀρφάνια
τὰ 'δερεν τ' ἀνεμόβροχο, τὸ χιόνι, τὸ χαλάζι
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

... δέροντε τὸν πύργο
τὰ φλογερὰ ἀστραπόβροντα κ' οἱ καταχνιές τὰ πλάια,
τοὺς κάμπους τ' ἀνεμόβροχα καὶ τὰ βουνὰ οἱ χιονοῦρες
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.

Χτυπᾶνε τοῦ ἀνεμόβροχου σταλαματιές 'ς τὰ τζάμια
καὶ μακρὰ λάμπουν ἀστραπές κὶ ἀχοῦν οἱ κερανοὶ
ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἀν.

άνεμογαζού ἡ, Αἴγιν. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. κ. ἀ.) — ΣΣκίτη Ἀγ. Βαρβάρ. 37

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ. Ὁ ΝΠολίτ. Παραδ. 2,856 εἰκάζει ἐκ τοῦ ἄνεμος καὶ γαζέπι = ὀργή.

1) Δαιμόνιον εὐρισκόμενον εἰς τὴν δίνην τοῦ ἀνέμου, εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον, τὸ ὅποιον καὶ προκαλεῖ αὐτὸν Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. κ. ἀ.) — ΣΣκίτης ἔνθ' ἀν.: Στήνουν οἱ ἀνεμογαζοῦδες τοὺς ἀνεμοστρόβιλους γὰ νὰ σέρνουν μέσα παλληκάκια καὶ νγές ΣΣκίτης ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀερίκο 3, ἀνεμικὴ ἢ ἀνεμικὸ (ἰδ. ἀνεμικὸς Β 2).

2) Ἀνεμοστρόβιλος Αἴγιν. Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἀ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικὸς Β 1.

άνεμόγαλα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Ξηροχώρ.) ἀνιμόγαλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γάλα.

1) Γάλα στείρων ζώων καὶ δὴ μικρᾶς ποσότητος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Πῆρα τ' ἀνεμοκάρδαρο | ν' ἀρμέξω τὸ ἀνεμόγιδες
καὶ 'ς τ' ἀνεμοκάρδαρο | νὰ βάλω τ' ἀνεμόγαλα
(ἐπφδ.) Ξηροχώρ. 2) Τὸ πρῶτον μετὰ τὴν γέννησιν γάλα ζώων τινῶν ἐλαφρῶς ὑπερῠθρον Ἡπ.

άνεμογαλιάζω Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γαλιάζω ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμόγαλα.

Ὑφίσταμαι ἔλλειψιν τοῦ γάλακτος ἔνεκα νόσου: Ἀνεμογάλασε τὸ ὄζφ.

άνεμογάμης ὁ, κοιν. ἀνεμογάμ'ς Πόντ. (Κρώμν. Σάντ.) ἀνιμουγάμ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀλεμογάμη Τσακων. ἡλεμογάμη Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. γαμῶ.

1) Τὸ πτηνὸν ἱέραξ ὁ κέγχρης (falco cenchris) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaces) κινούμενον κατὰ τὴν μετεώρισίν του ὡς νὰ ὀχεύη τὸν ἀέρα κοιν.: Φρ. Γυρίζει - εἶναι σὰν τὸν ἀνεμογάμη (ἐπὶ τοῦ ἀσκόπως περιφερομένου ἢ τοῦ ἐπιτολαίου) πολλαχ. Αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀνεμογάμης (ἐπὶ τοῦ μωροῦ) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἀνεμογάμη φουντουκλή, | κατέβα φίλησε τὴ γῆ
κὶ ἂ δὲν τήνε φιλήσης, | μισὴ ὥρα νὰ μὴ ζήσης
(ἐπιφώνησις παιδίων) Σίφν. Συνών. ἀερογάμης, ἀερογάμι, ἀνεμοπούλλι, γέρακας, γεράκι, κερκινέζι, μπαρμπούνι. 2) Μεταφ. ὁ καυχώμενος δι' ἀνυπάρχτους ἐρωτικὰς ἐπιτυχίας Ζάκ. Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. β) Ἀμέριμνος, ἄφροντις Ζάκ. [**]

άνεμογγάστρι τό, σύνηθ. ἀνεμογάστρι πολλαχ. ἀνιμουγγάστρ' βόρ. ἰδιώμ. ἀνιμουγάστρ' πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀνεμόγγαστρο Ἰων. (Κρήν.) ἀνεμόγγαστρο Σῦρ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γγάστρι.

1) Ἡ ψευδεγκυμοσύνη (ἐξ ἀπάτης νομιζομένη ἐνίοτε ὡς πραγματικὴ ἐγκυμοσύνη): Δὲν εἶχε γγάστρι, εἶχε ἀνεμογγάστρι σύνηθ. Συνών. ἀνεμογγαστρία. 2) Μεταφ. ἰδιοτροπία Λεξ. Δημητρ.: Τ' ἀνεμογγάστρια του τὸν κάνουν ἀνυπόφορο.

άνεμογγαστρία ἡ, Ζάκ. ἀνεμογγαστρία Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀνεμογαστρία Πελοπν. (Λακων.) ἀνιμουγγαστρία Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Βιτριν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γγαστρία παρὰ τὸ γγαστρία.

Ἀνεμογγάστρι 1, ὁ ἰδ.

άνεμογγαστριάζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμογγάστρι.

Πάσχω ἀπὸ ψευδεγκυμοσύνης: Ἡ δεῖνα ἀνεμογγαστριάζει.

άνεμογδάρτης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γδάρτης.

1) Ἀρπακτικὸν τι ὄρνεον. 2) Μεταφ. ἄρπαξ: Αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀνεμογδάρτης. Συνών. ἀγιογδύτης 1 β, ἄρπαγας.

άνεμογερμὸς ὁ, ἀμαρτ. ἀνεμοερμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμογέρνω.

Τὸ νὰ γίνη τι ἄνω κάτω, συνήθως ἔνεκα λαίλαπος: Ὁ κόσμος ἔναν ἀνεμοερμὸ ποῦ τὸν ἔχει μὲ τὸν ἀέρα! ἐρημάξαν ὅλα δὲ ποτιστικά!

άνεμογέρνω ἀμαρτ. ἀνεμοέρνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. ἀνεμογερμένος Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

1) Συγκλονίζω τι βιαίως ὥσει ὑπὸ σφοδρᾶς πνοῆς ἀνέμου, ὑπὸ λαίλαπος, καταρρίπτω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Ὁ Χάρως ν' ἀνεμοεῖρη τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ τζη! (ἀρά). Πβ. ξεθεμελιώνω, ξεπατώνω. β) Ἐξαφανίζω, καταστρέφω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Οἱ διαόλοι ν' ἀνεμοεῖρου δὲ σπίτι σου! (ἀρά). 2) Φέρω τὰ ἄνω κάτω, προξενῶ δεινὴν σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἡφῆκα τὰ παιδιὰ μου μοναχὰ κ' ἐπιάσα γ' ἐνεμοεῖρα δὲ σπίτι μου. Ἡρῆα κ' ἠῶρηκα ἀνεμοερμένο τὸ γόσμο (τὸ σπίτι). Κασέλλα ἀνεμοερμένη. Μετοχ. ἀνεμογερμένος = ἀνακινήμενος Σίφν.: Φρ. Ἐχω πέτρα ἀνεμογερμένη (πολλὰς οἰκοδομὰς ἔκαμα).

άνεμόγιδα ἡ, Πελοπν. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γίδα.

Αἰξ στεῖρα: Ἄσμ.

Πῆρα τ' ἀνεμοκάρδαρο | ν' ἀρμέξω τὸ ἀνεμόγιδες
(ἐξ ἐπφδ. κατὰ τοῦ ἀνεμοπυρώματος). Πβ. καὶ ἀνεμο-.